

Enkele dapperen van onze groep beklimmen de Montana Bermeja (157 m). Op de top staan er enkele beeldhouwwerken van een plaatselijke kunstenaar.

Vanop de top hebben we zicht op het gehele eiland La Graciosa en de omliggende eilandjes.

Ten noorden van La Graciosa liggen nog enkele onbewoonde eilandjes, Montaña Clara en Alegranza. Beide eilandjes zijn natuurpark en mogen niet betreden worden omdat er

heel wat zeevogels leven. Verder heb je nog Roque del Oeste en Roque del Este, op de kaart 2 speldenprikjes groot.

Aan de voet van de Montaña Bermeja staat er een gedenkplaat als herinnering aan een dramatische gebeurtenis. Op 26/12/2013 was de Fransman François Christophe (47 jaar) met

zijn dochter Bahia aan het wandelen aan de waterlijn toen er plots, uit het niets, een grote golf (tsunami) hen meesleurde in de zee. Beiden kwamen hierbij om.

Af en toe nemen we een pauze en dan is het tevens het moment om een verhaaltje te vertellen en wat te eten en te drinken.

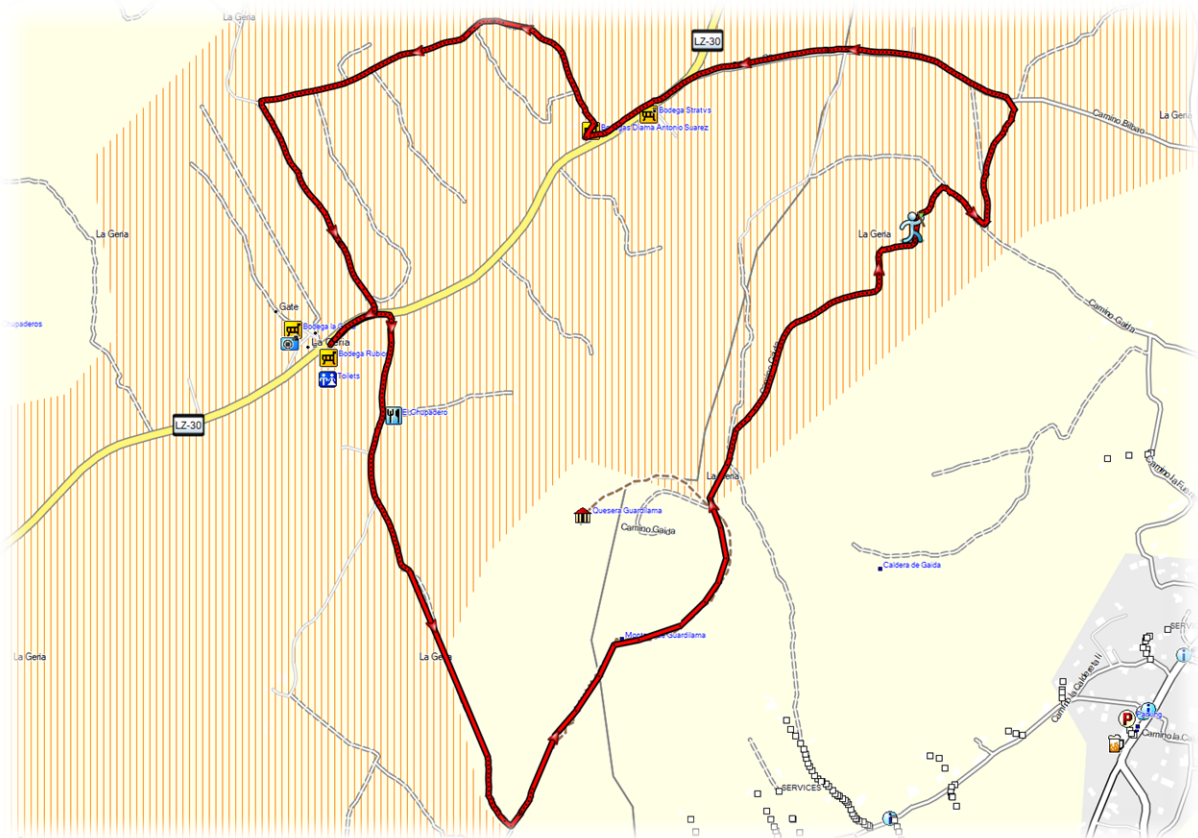

Moe maar voldaan verlaten we het zustereiland van Lanzarote.

Dinsdag 4 februari 2025

- Wandeling : Tussen de wijngaarden van Uga en La Geria
- Gebied : La Geria
- Afstand : 7 km
- Stijgen : 200 m
- Dalen : 200 m
- Duur : 3 uur

Onderweg naar het beginpunt van onze wandeling passeren we een gebouw dat ontworpen werd door een leerling van Gaudi.

De drakenbloedboom komt van nature voor op de Canarische Eilanden. De plant kan een hoogte bereiken van 12 meter. Het is een langzaam groeiende plant die er 10 jaar over doet

om 1 m hoogte te bereiken. De stam heeft geen jaarringen, men kan de leeftijd van de plant enkel maar schatten volgens de vertakkingen. Deze plant kan meer dan duizend jaar oud worden. Als de bast wordt ingesneden of de bladeren worden gekneusd, scheidt de plant roodachtige hars uit, dat bekend staat als drakenbloed.

De Guanchen gebruikten de hars om hun doden ermee te balsemen. Italiaanse vioolbouwers voegden hars van de drakenbloedboom toe aan de lak van door hen gebouwde violen.

Boven en links onder is de zwanenhals agave. De bloem is prachtig groot en heeft inderdaad de vorm van een zwanenhals. De *Agave attenuata* is een zeer makkelijke plant. Hij heeft weinig

water nodig en de grondsoort maakt hem ook niet veel uit. Het is een tropische agave die kan gaan bloeien als hij 10 jaar of ouder is. Hierna sterft de agave af, maar heeft dan inmiddels al voor een aantal nakomelingen gezorgd. Deze groeien vanuit de uitlopers van de moederplant.

Aan de randen van dit lavaveld heeft zich een uniek wijngaardveld gevormd van miljarden kleine steentjes van vulkanische as ("lapilli" of picon genaamd). In dat pikzwarte gloeiende

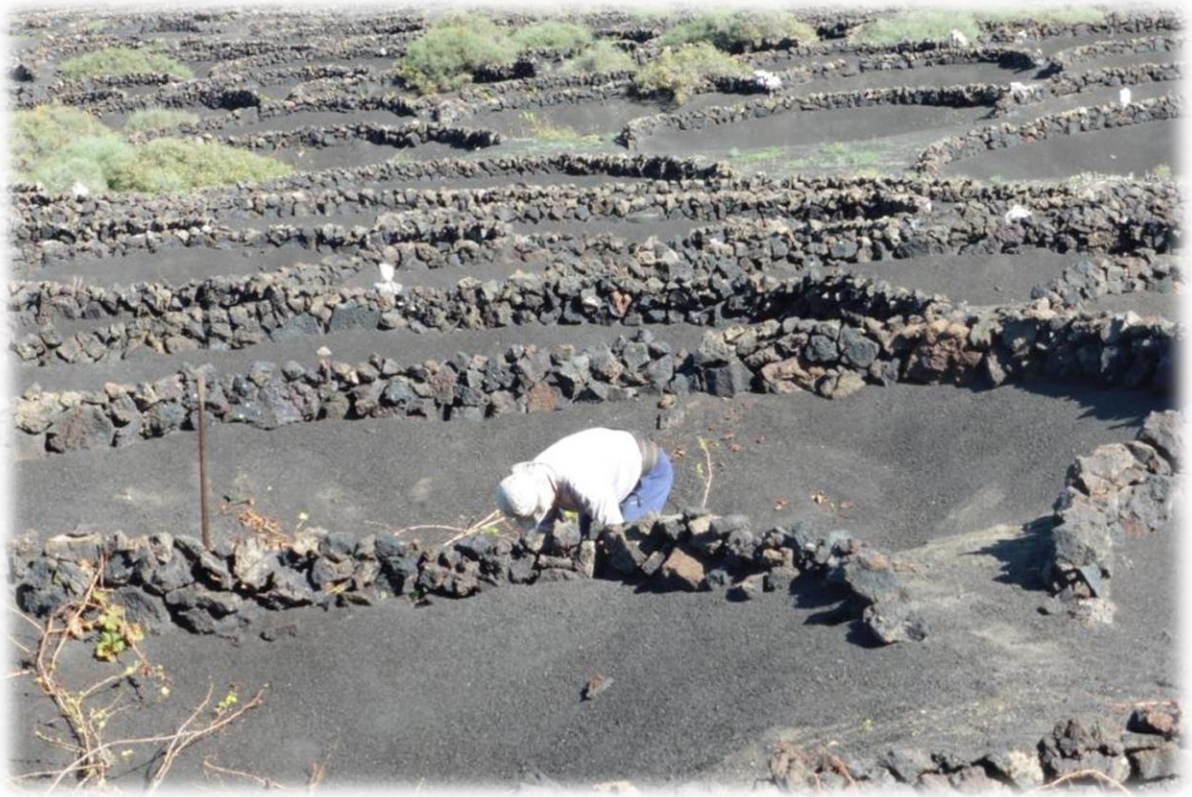
landschap werden duizenden wijnstokken aangeplant. Niet op de gebruikelijke manier, dat is hier niet mogelijk, vooral door het constante gebrek aan regen- en grondwater.

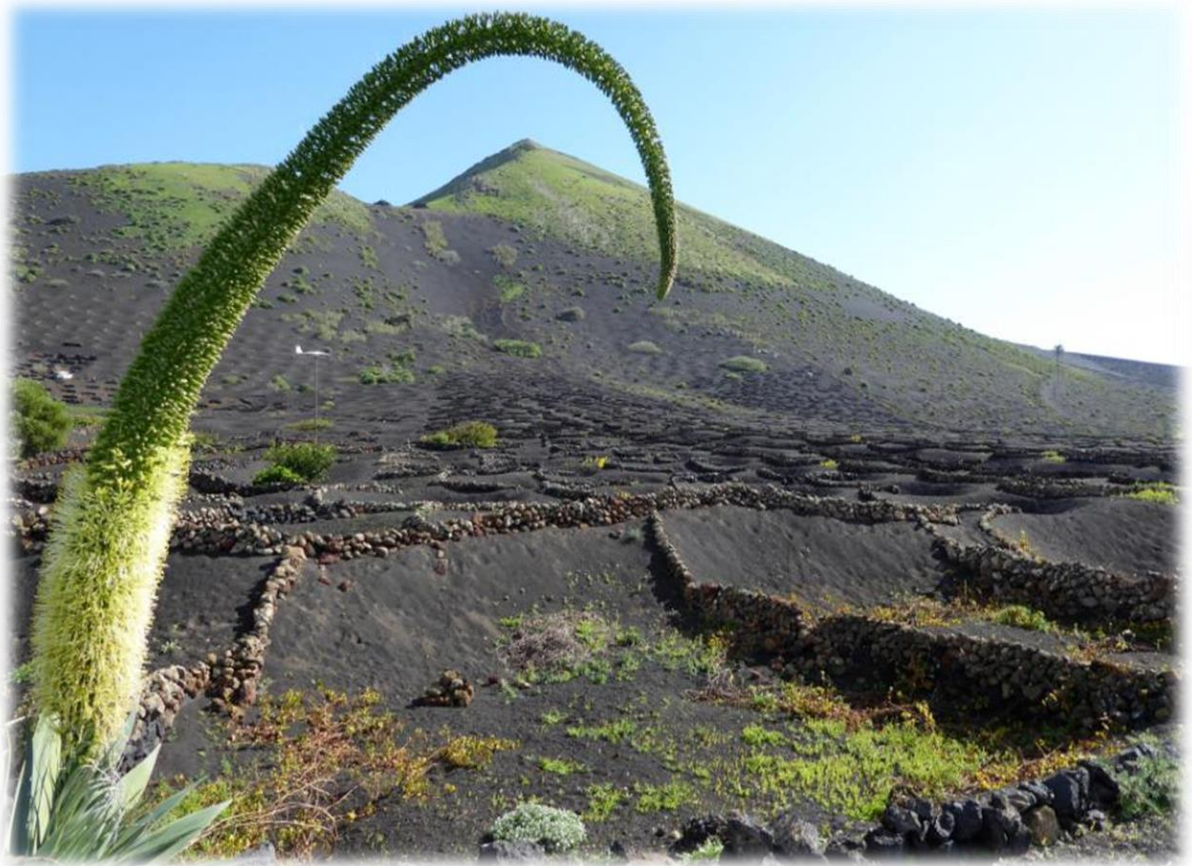

Letterlijk wijnstok per wijnstok moet in een kuil ingegraven worden in de vulkanische as. Slechts op die manier kan het weinige vocht uit de nachtelijke zeewind geabsorbeerd worden door het poreuze zwarte gruis, waarna het overdag in de kuil van de wijnstok loopt. Rond

elke wijnstok wordt ook nog een half rond muurtje van stenen gebouwd, om de plant te beschermen tegen de Saharawind die zo krachtig kan waaien dat het de bloesems zou vernietigen of de druiven zouden verschrompelen.

Dit arbeidsintensieve systeem van wijnbouw wordt hier al toegepast sinds de achttiende eeuw. Voor één keer zit Manrique er dus voor niets tussen.

In de dorpen treft men regelmatig Bougainvillee aan. Ze groeien hier het hele jaar door. Er zijn circa 15 soorten, afkomstig uit de tropen en subtropen van Zuid-Amerika, vooral Brazilië.

Ze zijn in de eerste helft van de 19de eeuw in Europa ingevoerd. Vooral in de landen rond de Middellandse Zee en in Afrika tieren ze welig.

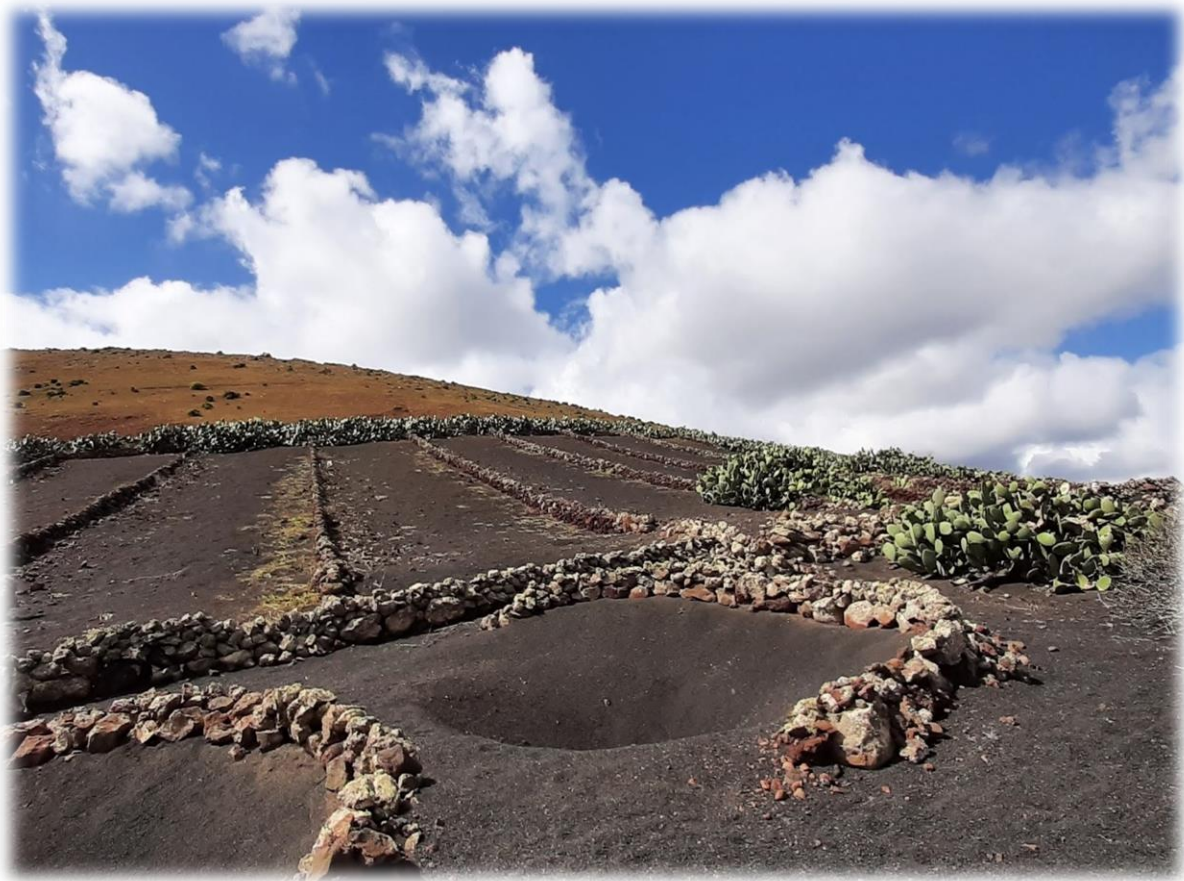

Bougainville zijn heester- of kruidachtig, groenblijvend of bladverliezend, meest klimmend. In de vrije natuur worden ze tot 4 m hoog. Ze hebben bedoornde twijgen en onaanzienlijke

bloempjes. De bloemen zijn omgeven door opvallend gekleurde, papierachtige schutbladeren die lang aan de plant blijven zitten.

We beklimmen de Montaña de Guardilama (604 m) van waar we een fantastisch uitzicht hebben op de wijnvelden. Het is de hoogste vulkaan in het centrale deel van het eiland. En we hebben met zijn allen de top gehaald!

Heel uitzonderlijk kan men van op de top van de Montaña de Guardilama El Teide op Tenerife zien. Dit zou slechts gemiddeld eens om de 18 jaar gebeuren.

Slechts één maal heb ik het meegemaakt dat deze berg bedolven lag onder de blauwe bloempjes. Dit jaar was dit echter niet het geval. De foto met de bloempjes is dus van een eerdere vakantie.

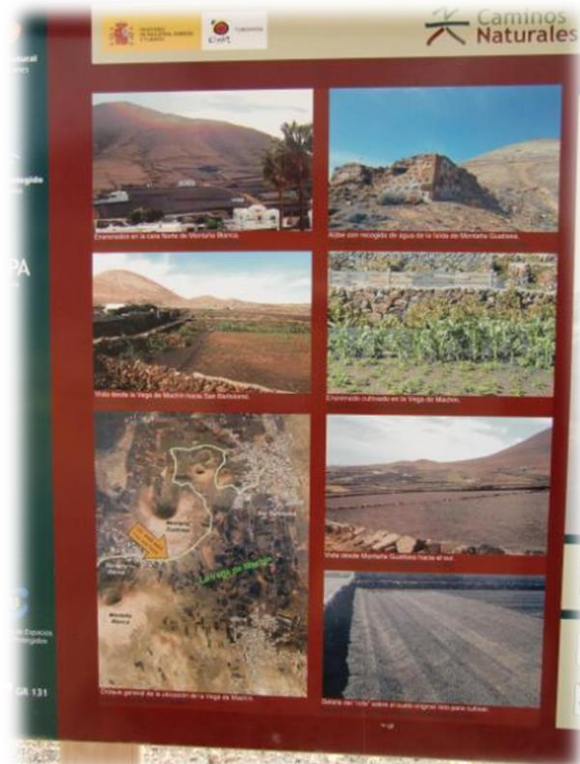

Af en toe is er een soort pad langswaar je omhoog kan klauteren maar soms is er geen pad en dien je zelf maar de beste weg naar boven te zoeken.

Op de top blijven we even verpozen en genieten we van de omgeving.

We volgen vandaag een gedeelte van de GR 131. De GR-131 begint op de noordpunt van Lanzarote en steekt dit eiland over naar het zuiden, doet dan het kleine Isla de Lobos aan, doorkruist heel Fuerteventura van noord naar zuid, steekt over naar Gran Canaria, maakt een boog over Tenerife en een lus op La Gomera en bereikt via La Palma het meest westelijke van de Canarische Eilanden, El Hierro.

Er is ook een Mini-Lanzarote gemaakt door vrijwilligers van het eiland. Dit event is gratis te bezoeken maar staat enkel maar opgesteld in december en in januari. Begin februari wordt het terug afgebroken maar wij hebben geluk, het staat er nog.

Elk jaar ziet het er wel wat anders uit maar het wordt van jaar tot jaar beter. Het is nog maar het derde jaar dat men dit doet. Hopelijk blijven ze dit doen.

Alle voornaamste bezienswaardigheden kan je hier terugvinden. De zoutpannen, de kamelen, de verschillende kerken, meerdere monumenten die door Cécár Manrique werden gemaakt enz.

Tijdens onze wandeling gaan we in La Geria, in een van de vele bodega's, enkele plaatselijke wijnen proeven. Vooral de witte wijn is naar de zoete kant en heeft een hoog alcoholgehalte tot wel 19 graden.

Het is niet voor niets dat dit gebied vooral voor wijngaarden wordt gebruikt. Lavagrond van ongeveer 1000 jaar oud is de vruchtbaarste grond. Vanaf deze periode ligt er een dikke laag picon (kleine lavakorreltjes) op de gestolde lava. En het is net deze picon die de planten nodig hebben voor vochtopname en wortelvorming.

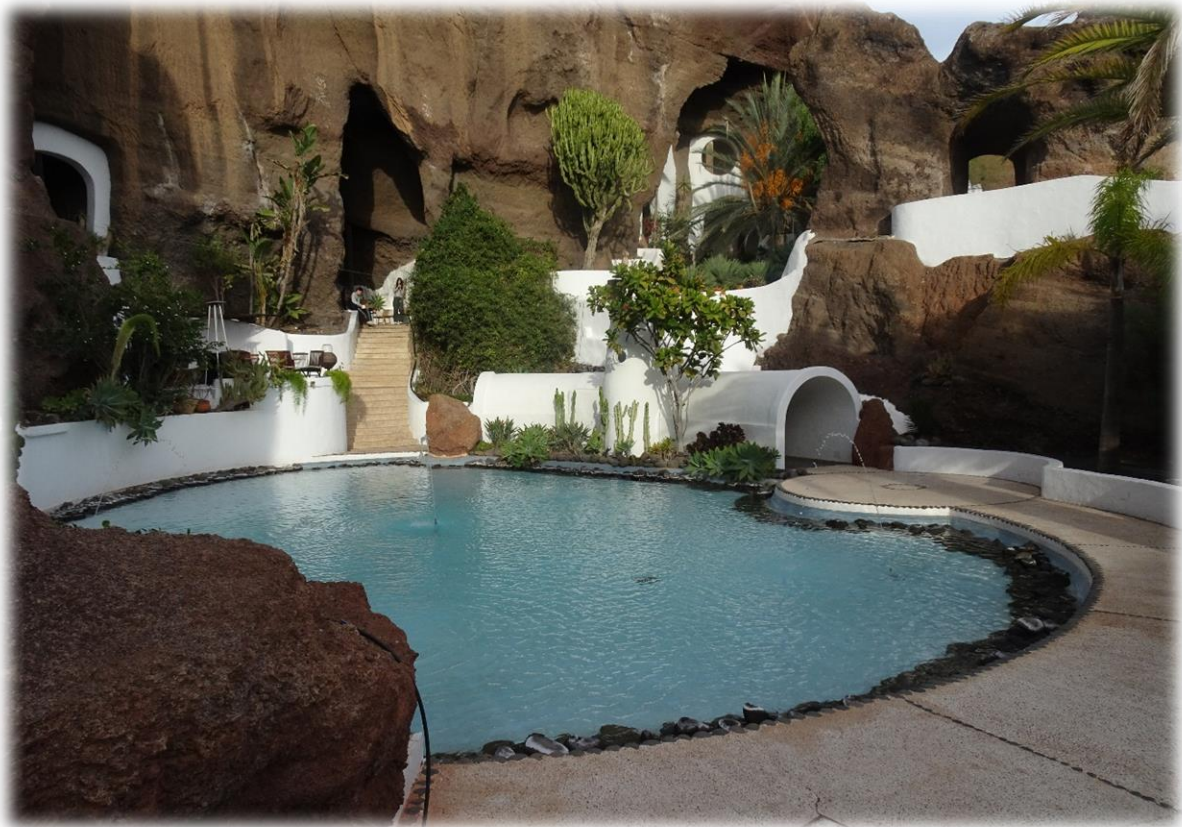

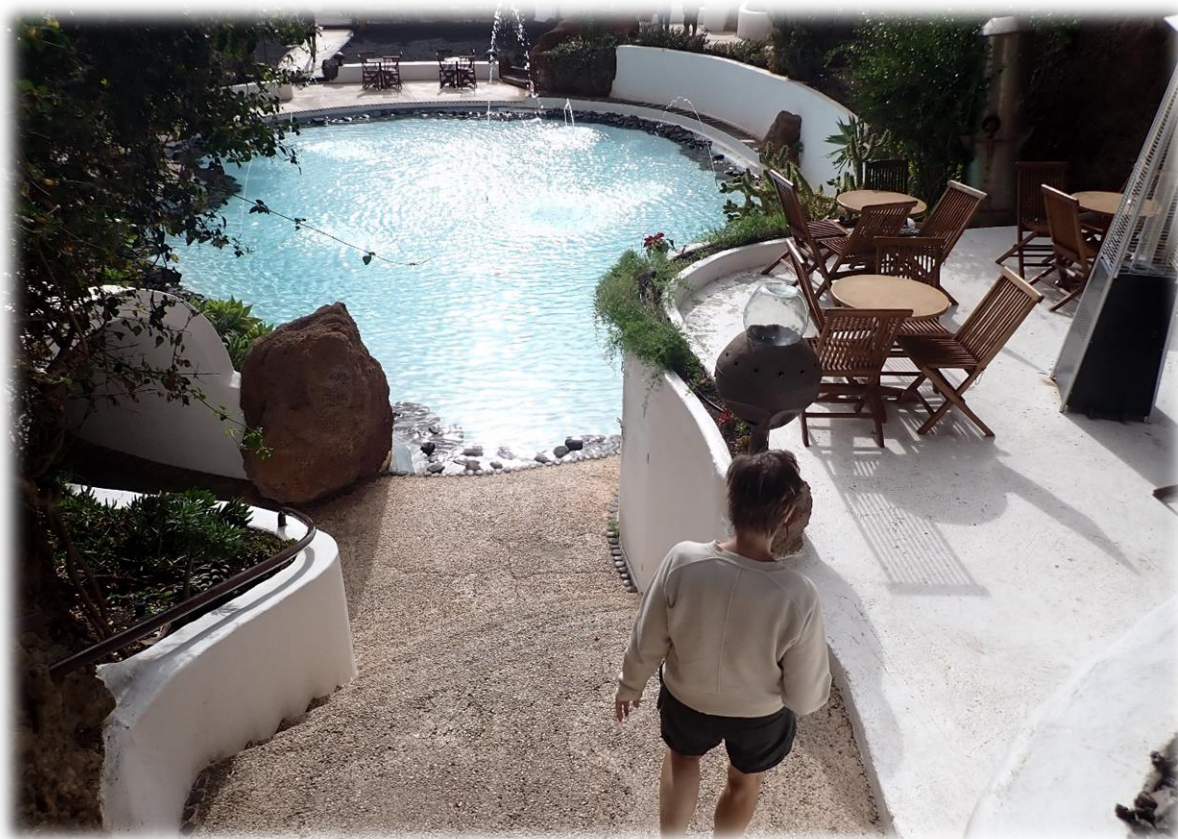
Voor de pluk van de druiven maakt men nog steeds gebruik van deze woestijndieren.

We hebben nog wat tijd over en brengen een bezoek aan de vroegere woning van Omar Sharif. LagOmar is de naam van deze woning. Deze woning werd, hoe kan het ook anders, ontworpen door César Manrique. Het idee van Manrique was om het te bouwen in een 1001

Arabishe nachten-stijl. Het huis is tegen een klif gebouwd en het lijkt hieraan te hangen. Het bestaat uit verschillende etages en is wit van kleur.

Manrique kreeg van Omar Sharif ruim de vrijheid om zijn idee uit te werken. Er zijn dan ook veel trappen, waterpartijen en gangen. Het huis is omgeven door drie prachtige tuinen, waarin

zich allerlei grotten en tunnels met geheime doorgangen bevinden. In de omliggende tuinen worden regelmatig tentoonstellingen van schilders en beeldhouwkunstenaars gehouden en tevens vinden er regelmatig openluchtconcerten plaats.

Omar Sharif was gokverslaafd en speelde heel graag bridge. Omar speelde regelmatig bridge met een vast groepje kaartervrienden. De eerste dag dat Omar zijn intrek had genomen in zijn nieuwe woning nodigde hij zijn kaartervrienden uit om bij hem thuis te komen briden.

Een vaste kaartverkoop was zeggend ziek maar ze hadden hem vervangen door een andere man die ook kon kaarten.

